

A LISTA című ifjúsági thriller
várva várt folytatása.

SZÖKEVÉNYEK ÉJSZAKÁJA

finep ●
selection

MANON FARGETTON

MANON FARGETTON

SZÖKEVÉNYEK
ÉJSZAKÁJA

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

HÁROM ÉV

Március 24., szerda
20 óra 50

Izia

„A világunk megváltozott. A szuperhősök három éve köztünk vannak. Egyiket-másikat önök is ismerik. Léteznek azonban olyanok, akik talán még mindig nincsenek tisztában azzal, miféle adottságoknak vannak birtokában. Munkatársaink arra vállalkoznak, hogy felkutassák őket, és ország-világ elé tárják lélegzetelállító képességeiket. Szombat esténként az Agorában az emberiség jövőjét fürkésszük. Tartsanak velünk, nézzék meg A mutánsok nyomában című műsorunkat!”

HIBRIDEK – morogta dühösen Izia*, hátradőlve a kanapén.
– Mit mondasz? – szolt ki az apja a konyhából.

– Azt a hülye tévéműsort reklámozzák, *A mutánsok nyomában*. Már a címe is baromság! Míg a mutáció természetes, a mi DNS-ünket szándékosan módosította egy genetikus. Mi hibridek vagyunk, nem kretén X-menek.

Érik, az apja lezútyant mellé a kanapéra, lábát kinyújtva feltette a dohányzóasztalra.

---

* A legfontosabb szereplők bemutatása a könyv végén olvasható.

– A tévé ilyen, Zia. Tesznek az igazságra. Tesznek arra, hogy megértik a te hibridi érzékenységedet. Őket csak és kizárólag a nézettségi mutatók érdeklik.

– Tudom. De attól még felidegesít. Hasznot húznak a hibridekből. A legtöbbjüknek olyan képességei vannak, amik terhesek a hétköznapiakban, eltávolítják őket a családjuktól, elszigetelődésre kényszerítik őket... Annyira sebezhetőek! És ez a műsor a gyengeségeiket használja ki.

Izia elhallgatott. Ahogy a hibridek egyre inkább a média figyelmének homlokterébe kerültek, rájött, hogy neki mekkora szerencséje van. A DNS-én végrehajtott kisebb módosítás révén a sötétben is látott, akár egy macskaféle, ami rengeteg lehetőséget nyújtott neki, még hozzá mellékhatások nélkül, és ez ritkaságszámba ment. Mindenekelőtt azonban a szülei – annak ellenére, hogy kiskorában elváltak – mindegyikük mellett álltak. Amikor három évvel ezelőtt kénytelenek voltak elhagyni Saint-Malót, hogy megvédjék őt az ÉKHAV, azaz az Élőlények és a Környezet Hatékony Védelméért nevű szervezet terroristáitól, egy másodpercig nem haboztak maguk mögött hagyni az addigi életüket és a barátait, hogy mindezt újrakezdjenek másutt.

Ez a másutt: Párizs. Új város – új személyazonosság.

Iziát három éve Lou-nak hívták.

És senkiben sem bízhatott.

Megtanult hát beleolvadni a főváros járókelőinek arctalan tömegébe, megtanult a falak árnyékában osonni. Arra törekedett, hogy elfelejtsék.

Ami olyan jól sikerült neki, hogy az ÉKHAV sosem bukkant a nyomára.

– Gyűlölöm ezt a műsort! – dohogott halkán.

– Akkor kapcsold le a tévét! – zárta rövidre a témát Érik.

– Nem. Tíz perc múlva kezdődik a *Kifulladásig*.

Izia világegyetében szerette a régi filmeket – amúgy is kizárólag a nyolcvanas évek előtti dolgok érdekelték, mással csak kényszerűségből foglalkozott.

– Kár! – sóhajtott fel ártatlan képpel az apja. – Az egyesben az első *X-ment* adják. Biztos vagy benne, hogy nem akarod megnézni?

Izia válaszképpen csak sötét pillantást vetett rá, olyan sötétet, hogy Érik nem is bírta megállni nevetés nélkül.

– Tudomásul vettem – kapitulált –, megyek, hozok pizzát.

– Dad...

– Tessék, Zia...

– Szeretlek.

– Tudod, csak egy pizzáról van szó.

Izia oldalba bökte a könyökével, amit az apja azonnal visszaadott. Izia, szemét a képernyőre szegezve, ahol közben elkezdődött a film, elmosolyodott.

– Én is szeretlek – dűnnyögte Érik.

– Na jön már az a pizza?

Március 25., csütörtök

8 óra 20

Morgane

A konyhaasztalnál ülve Morgane egy pohár narancslevet kortyolgatott. Alvástól még duzzadt szemét az apjára emelte; görnyedt háttal, előrehajló fejjel, felemelt kiskanállal bámult a csészéjébe. Mint oly sokszor, most is magába süppedt, elérhetetlennek látszott. Mint

oly sokszor, Morgane most sem tudta, mit is mondhatna neki, de azért nap mint nap megpróbálta újra életre kelteni a kettejük között oly régóta kihunytt cinkosságot.

– Jól vagy? – kérdezte.

Az apja révetegen rámosolygott.

– Jól vagyok, cicám.

Hazugság, megint egy hazugság. Morgane élete hazugságokkal volt átszöve. Kicsikkel, olyanokkal, mint az, amit az apja mondott az imént, és óriásiakkal, melyek olyan súlyos titkokat takartak, hogy a következményeiket még mindig nehezen tudta felfogni. Ezek a hazugságok még a születése előtt kezdődtek.

Akkoriban az édesanyja, Ariane Fleury humángenetikai kutatóként dolgozott egy magánklinikán, amit Martin Klein professzor vezetett, akinek a csapata illegálisan hibrid emberi lényeket állított elő. Akik *jobbak* – mondták –, versenyképesebbek.

Amikor Ariane várandós lett Morgane-nal, belement, hogy a kutatócsoport az ő embrióján is megpróbálkozzon egy hibridációval, de aztán gyorsan visszavonta a beleegyezését. És amikor a lánya megszületése után rájött, hogy a kollégái becsapták, ugyanis tiltakozása ellenére manipulálták a gyermeke genetikai állományát, megfenyegette őket, hogy leleplezi a kutatásaikat. Klein erre gyorsan elintézte, hogy a klinika pszichiátriai osztályára zárják, és paranoiás rohamokra hivatkozva gyógyszerekkel tartotta örökös tompaságban.

Egész gyermekkorában és kamaszkora jó részében Morgane azt gondolta, hogy az anyja bolond. És még ha a pszichiátriára való bekerülésekor ez nem is volt igaz, a kábító hatású gyógyszerek olyan mértékben károsították az elméjét, hogy Ariane Fleury képtelen volt igazi kapcsolatot fenntartani a lányával.

Morgane három évvel korábban szerzett tudomást erről az egészről. Akkor ő és még három másik hibrid két tűz – az ÉKHAV nevű szervezet aktivistái és Martin Klein professzor – közé került. Az előbbieket végezni akartak velük, az utóbbi, a „teremtőjük”, arra akarta felhasználni őket, hogy velük reklámozza az emberi fejlődés új szakaszát, melynek ők voltak az első mintapéldányai.

A fegyverroponálás még most is ott visszhangzott Morgane agyában. Elhessegette a rátörő emlékeket.

Nem akarta újra felidézni azt az utolsó éjszakát a klinikán. Nem fogja hagyni, hogy az álmaiban kísértő képek a nappalait is elárasztják.

A füle mögé igazítva egy hajtincset, mélyen beszívta a levegőt. Bár ismerte az igazságot, még mindig hazugságok irányították az életét. Az ÉKHAV megmaradt tagjai továbbra is a halálát akarták, csakúgy, mint a Klein által létrehozott összes többi hibridét. Az után a szörnyű éjszaka után Morgane tehát elhagyta Saint-Malót, és mindazt, ami addig az élete volt.

Új város – Bordeaux. Új személyazonosság.

Morgane-t három éve Alice-nak hívták.

És senkiben sem bízhatott.

8 óra 25

Izia

Megszólalt Izia rádiós ébresztőórája.

Anélkül, hogy kinyitotta volna a szemét, könnyörtelenül rácsapott, öt értékes pernyi csöndre kárhóztatva a készüléket.

Újra beindult az ébresztő.

– Máris? – prüszkölt Izia.

Felharsant a hírek szignálja.

A nap egyik fő híre, hogy megkezdődik Barthélémy Chevalier-nak, az emberi genom manipulálását ellenző ÉKHAV nevű terroristaszervezet vezetőjének a pere...

Izia szeme azonnal felpattant, és amennyire csak ezen a reggeli órán képes volt rá, minden figyelmével a bemondóra koncentrált.

...Barthélémy Chevalier-t egy fiatal hibrid, Nathan Valentin meggyilkolásával vádolják: az iskolája előtt gázolta el három évvel ezelőtt. Erőszakos módszerei ellenére a lakosság egy része támogatja az aktivista nézeteit...

– A lakosság *agyatlan* része – pontosított morogva Izia.

Minden berzenkedése ellenére valahol megértette azokat, akik félték a hibridektől, ezektől a nagyobbrészt emberi lényektől, akik külsőre úgy festettek, mint bárki más, ugyanakkor döbbenetes adottságokkal rendelkeztek. Egyszerre lenyűgöző és ijesztő adottságokkal. Az elmúlt három évben némelyek szuperhősként tekintettek rájuk. Mások szörnyetegként. És bár se egyik, se másik nem voltak érthető, hogy a létezésük zavart keltett.

Ellenben az ÉKHAV retrográd álláspontját nem volt hajlandó elfogadni, sem az erőszakos módszereiket. Túl közlőrlől megtapasztalta őket ahhoz, hogy mentséget találjon rájuk. Azok többsége, akiket három évvel korábban letartóztattak, vizsgálati fogságban várta a pert. Barthélémy Chevalier-é volt az első egy hosszú sorozatban, egyúttal emblematikus jelentőségű is, mivel ettől függött, milyen sors vár a cinkostársaira.

Vajon a per hatására elkezdődik egy békés hangvétellő vita? Vagy esetleg még jobban elmélyül a szakadék a hibridek védelmezői és ellenlábasaik között?

És ahogy oly sokszor, a legfőbb érdekelteknek most sem lesz semmi beleszólásuk...

8 óra 31

Morgane

A konyhapulton recsegye szólt a rádió.

...A per szigorú biztonsági intézkedések mellett zajlik majd. Mivel az utóbbi napokban a közösségi oldalakon Barthélémy Chevalier támogatására szólító felhívások jelentek meg, az igazságügyi palota elé rendelt rendfenntartó erőket tüntetésektől tartva megerősítik...

E szavak kizökkentették Morgane apját a tompaságból. Felállt, a pulthoz lépett, elzárta a rádiót, és kiment a konyhából. A hirtelen beálló csönd úgy hatott, mint egy arculcsapás.

Amikor Klein titokban végzett kutatásai napvilágra kerültek, a tudós elmenekült, megsemmisítve minden bizonyítékot és dokumentumot. Morgane édesanyját is magával hurcolta, feltehetőleg túszként akarta felhasználni, néhány nappal később azonban megszabadult tőle. Ariane Fleuryre egy országút mentén bolyongva találtak rá.

Jelenleg egy bordeaux-i klinikán tartózkodott, ahol a Klein által elrendelt mértéktelen gyógyszerelés után elvonókúrának vetették alá, így olykor már akadtak tiszta pillanatai. A hajdani génebész most tudta meg, hogy a hibridek létrehozásában való közreműködésével tönkretette a családját.

Bűntudata Morgane apjára is kihatott. Haragudott magára, hogy nem hitt a feleségének, és hagyta, hogy zárt osztályra kerüljön. Haragudott magára, hogy nem tudott semmit, nem látott semmit,

nem akart semmit sem látni a tevékenységéből. Olyannyira haragudott, hogy az utóbbi három évben mindentől elzárkózó, mogorva némaságba burkolózott.

Nem akart többé a klinikáról, Klein mesterkedéseiről, az ÉKHAV üzelmeiről hallani. Sőt már a feleségét sem akarta látogatni.

Csakhogy minden egyes nap szembetalálta magát Morgane-nal, aki tiszta anyja volt. És ő minden egyes nap elfordította a szemét, mintha attól tartana, ha találkozik a pillantásuk, az olyan fájdalmas emlékeket idézne fel benne, amit nem lenne képes elviselni.

Morgane-nak rettenetesen hiányzott az a cinkos összhang, ami korábban köztük volt, és bősztette apja örökös hallgatása.

Morgane nem bírta már elviselni a hallgatást.

Azelőtt voltak álmai, barátai, tervei. Mára csak a félelem maradt neki. A félelem attól, hogy az ÉKHAV szabadlábbon lévő tagjai rájönnek, hol rejtőzik. Ha elment otthonról, tíz lépésenként hátrafordult, és minden utcasarkon hevesebben kezdett verni a szíve. Azoknak az embereknek, akik megmérgezték a létezését, fizetniük kell a tetteikért. Legelőször is az ÉKHAV terroristáinak és a vezetőjüknek, Barthélémy Chevalier-nak. Amikor ez utóbbit letartóztatták, mindent tagadott, amivel vádolták. Amikor azonban Morgane be szállt a játszmába, megváltozott a lapjárás.

Marc Loizeau-tól, aki a nyomozással megbízott rendőrparancsnok volt, egyúttal a szülei régi barátja, kikönyörögte, hadd vegyen részt a kihallgatásokon. Egy kamasz lány a rendőrségen, szemben egy bűnözővel – elképzelhetetlen helyzet? Egy normális kamasz esetében valóban az. Csakhogy Morgane a hibridációja következtében mindig elérte a célját.

Ellenállhatatlan volt.

A puszta látványa bizalmat és rokonszenvet ébresztett.

Testi közelsége megingathatatlan lojalitást.

Jóllehet gyűlölte, hogy akaratlanul is képes befolyásolni a környezetét, most félretette az aggályait, hogy azok, akik megölették Nathant és Timothée-t, és megfosztották őt az édesanyjától, biztosan rács mögött végezzék.

Belépni a kihallgatóhelyiségbe, ahol Barthélémy Chevalier várta – ez volt Morgane első elégtétele. Látva a döbbenetét, amikor világgossá vált számára, hogy egy hibrid ül vele szemben, egyfajta győzelem volt. Alig tíz perc alatt kiszedni belőle mindent pedig valószínűs diadal.

Morgane a későbbiekben is gyakran segítette a nyomozóknak, különösen akkor, amikor a Kleinnal dolgozó kutatók feladták magukat a hatóságoknál. Ezek ritka értékes pillanatok voltak a számára: a képessége pozitív erővé változott. S míg a gimnáziumban titkolnia kellett, ki is ő valójában, jelentős szerepet játszott abban, hogy a nyilvánosság számára kiderüljön az igazság.

Hogy ne legyen több titok.

Több hazugság.

Egyedül az igazság nyers fénye számított most neki.

De ha Barthélémy Chevalier-t és számos cinkosát le is tartóztaták, egy embert még mindig nem sikerült a rendőröknek elfogniuk. Azt, aki már a születése előtt tönkretette az életét, azt, aki az édesanyját vegetatív létre kárhoztatta. Martin Kleint.

A poharát betette a mosogatóba, kiment a konyhából, felkapta a táskáját, és sietős léptekkel elindult az iskolába. Miközben baleriancipói több év tánctanulás során elsajátított kecsességgel suhantak a járdán, Morgane emlékezetében egy nyirkos fűvön elterülő test képe rémlett fel. Timothée. A fiú, aki képtelen volt bárki érintését elviselni, mégis a kezét fogva halt meg, hogy ne legyen egyedül. Az

egyetlen fiú, akit valaha szeretett. És akit az ÉKHAV elragadott tőle. Vad lüktetés támadt a gyomrában, és áradt szét testének minden rostjába.

A bosszú sürgető ritmusa dobolt benne.

8 óra 40

Timothée

– Ülj le, Timothée!

A fiú, akin mindössze egy bokszeralsó volt, engedelmeskedett az orvos utasításának, és felült a vizsgálóasztalra. A haját lófarkba fogta, hogy megkönnyítse a vizsgálatot. Ahogy minden héten, a férfi most is arra kérte, hogy tegyen különféle mozdulatokat, mérte a pulzusát, meghallgatta a szívét, ügyelve arra, hogy ne érijen hozzá a bőréhez.

– Hogy érzed magad? – érdeklődött.

– Jól. Nagyon jól.

– Az új gyógyszernek nincsenek mellékhatásai?

– Néha egy kis migrén. Semmiség az előzőekhez képest...

– Gondolom – mosolyodott el a férfi. – Majd küldök a szobádba fájdalomcsillapítót a migrén ellen.

Timothée nagyra értékelte ennek a harmincas éveiben járó tapintatos és hatékony orvosnak a társaságát, akinek a nyugalma megingathatatlan volt. A férfi még néhány dolgot ellenőrzött, egy noteszba számokat jegyzett fel, aztán így szólt:

– Felöltözhetsz.

Timothée egy pillantást vetett a felsőtestére. A golyók után, melyek kis híján végeztek vele, mára csupán három kerek kis heg

maradt, meg némi kellemetlen érzés, amikor felemelte a karjait. Felvette a pólóját, a nadrágját és a kesztyűjét. Az orvos az íróasztal mögül egy intéssel jelezte neki, hogy távozhat.

Ám, ahelyett, hogy kiment volna a helyiségből, Timothée közelebb lépett hozzá.

– Én... – kezdte – ...még sosem köszöntem meg önnek igazán mindazt, amit értem tett. Megmentette az életemet. Ráadásul még elviselhetőbbé is tette. Nem hittem volna, hogy ez lehetséges.

Az orvos zavart arcot vágott.

– Ez nem egyedül az én érdemem.

– Tudom. Bárhogy legyen is, köszönöm.

A férfi sietősen bólintott. Timothée még sosem érezte ennyire feszélyezettnek, nem is alkalmatlankodott tovább, gyorsan kisliszsztant. Miért volt ennyire zavarban? Hiszen ő és a csapata tényleg valóságos csodát vitt véghez. Megérdemli a köszönetet.

Timothée végigment a szobájához vezető hosszú föld alatti folyosón, becsukta maga után az ajtót, leült az ágyára. A helyiség egyszerűen, de praktikusán volt berendezve. Neki tökéletesen megfelelt, hogy nem volt benne semmi felesleges. Azóta, hogy három évvel ezelőtt magához tért, soha nem hagyta el a bázist. „Hol van Izia és Morgane?” – kérdezte, amikor felnyitotta a szemét. „A barátaid meghaltak a lövöldözésben” – válaszolta neki egy ismeretlen férfi. Timothée kétségbeesésében visszazuhant az öntudatlanságba. Először Nathant, zseni unokatestvérét veszítette el. Aztán Iziát és Morgane-t is. Mi értelme lenne élni?

Mégis életben maradt.

Néhány nappal később, amikor kínkeservesen kezdett felépülni a sebesüléseiből, az ismeretlen visszajött, és alkut ajánlott neki. „Monsieur” álnéven mutatkozott be.

– Meg fogunk gyógyítani, Timothée. Utána pedig használhatóvá tesszük a képességedet. Nem ígérem, hogy ez egyszerű lesz, de előbb-utóbb sikerülni fog. Cserébe el kell tűnnöd, és velünk kell dolgoznod.

A képessége.

Timothée születése óta empata volt. Érzekelte a körülötte lévők lelkiállapotát, és amint megérintette egy másik ember bőrét, kaotikus érzések tornádója közepette idegen gondolatok áradtak a sajátjaira. Egy egész élet zúdult bele egy szempillantás alatt. És ez a mentális invázió elviselhetetlen fájdalommal járt. Olykor nehezebb esett megkülönböztetni a saját emlékeit a másokétól, és úgy érezte, közel jár ahhoz, hogy megőrüljön.

– Használhatóvá tenni a képességedet? – ismételte meg.

– Elérni azt, hogy úgy érintsd meg az embereket és olvaszd magadba a gondolataikat, hogy ne érezz utána fájdalmat és zavartottságot.

Timothée lelkében őrült remény gyúlt.

– Gondolja, hogy ez lehetséges?

– A legjobb neurológusaink már dolgoznak rajta.

– Mit ért az alatt, hogy „el kell tűnnöm”?

– Senki nem tudja, hogy túlélted a lövöldözést. Ha azt szeretnéd, hogy segítsünk megszéldíteni a képességedet, el kell fogadnod, hogy soha többé nem láthatod viszont a szeretteidet.

A szeretteit. Timothée-nak nemigen voltak szerettei. A legtöbbször halott volt. Az apjával évek óta nem volt semmi kapcsolata. Egyedül csak az...

– Anyámat sem?

– Anyádat sem.

Timothée szíve összeszorult, de a döntést meghozta. Két választása volt: vagy élete végéig egy pszichiátriai kórházban él bezárva, kerülve minden találkozást az emberekkel, vagy megpróbálja kontroll alá vonni megkínzott elméjét.

– Elfogadom.

Monsieur rámosolygott, előrelépett, hogy megszorítsa a kezét, de azonnal visszakozott, rádöbbenve, hogy hibázott.

– Esküszöm, mindent megteszünk, hogy segítsünk neked, Timothée!

Állta a szavát.

Számos próbálkozásra volt szükség hozzá, keserves kezelésekre, de az orvosoknak végül sikerült enyhíteni a fizikai kontaktus heves hatásait. Kellemessé azért nem váltak, olyannyira nem, hogy Timothée állandóan speciális szövetből készült ruhát és kesztyűt viselt, és a haját is megnövesztette, hogy így védekezzen a véletlen érintésektől. Ezenfelül hatóránként be kellett adnia magának injekcióban a gyógyszerét, különben elveszítette volna jótékony hatását. Viszont az emberek megérintése legalább... elviselhetővé vált. Ami jelentős előrelépés volt.

Természetesen Monsieur nem a semmiért fektetett be ilyen kutatásokba. Bár Timothée egyelőre nem tudta, milyen megbízatást kell majd teljesítenie jótévedője számára, az bizonyára hamarosan előrukol majd vele, ő pedig a tőle telhető legjobban el is fogja végezni a feladatot. Ennyivel tartozik neki.

Timothée felállt, hogy bemenjen a tanterembe az oktatójához. A kihalt folyosón visszhangot vertek a léptei. Egy pillanatra mint ha barátai kísértetei lebbentek volna el az arca előtt. Nathan. Morgane. Izia. És az édesanyja. Kesztyűs kezét a zsebébe süllyesztve,

elfojtotta a rátörő heves hiányérzetet. Itt mindenki jól kijött, és határtalan hála fűzte Monsieur-höz.

Csak ne érezte volna ennyire egyedül magát...

8 óra 55

Morgane

Ahogy befordult a gimnázium utcájába, Morgane ösztönösen hátrapillantott a válla felett. A szívverése felgyorsult. Az a férfi és nő, akik tíz lépéssel mögötte jöttek, már vagy öt perce követték, annak ellenére, hogy a leghetlenebb kitérőket tette. Megállt egy trafik kirakata előtt, leguggolt, beletúrt a táskájába. Megmarkolt egy flakont, vakon tapogatózva lelökte róla a kupakját. A kirakatot tükröként használva megállapította, hogy a pár is megtorpant, a járdán beszélgettek.

A fejüket egy lassan közeledő autó irányába fordították.

Az ÉKHAV.

Morgane nem tudta, honnan ez a bizonyosság. A zsigereiből fakadt.

A mai napig mindent megtett, hogy láthatatlanná váljon. De az adottsága miatt sajnos akaratlanul is vonzotta a figyelmet. Nem beszélve arról, hogy bár összetéveszthetetlen árnyalatú vörös haját vörösesszőkére világosította, néhány ÉKHAV tag ismerte az arcát. És ezúttal rátaláltak.

Morgane bekapcsolta a telefonját, és egy mozdulattal benyomta a segélyhívót is.

– Morgane? – hallatszott Marc Loizeau parancsnok nyugtalan hangja.

– Itt vannak – súgta a lány. – A sulis közelében. Legalább ketten meg egy autó.

– Máris küldök egy csapatot. Kövesd a protokollt.

A protokoll banálisán egyszerű volt: elrohanni a gimnáziumig, és megkeresni azt a felügyelőtanárt – egy, a harcművészetekhez kiválóan értő férfit –, akit Marc Loizeau helyezett el az intézményben a védelmére. Ő volt a tantestületből az egyetlen, aki tudta, hogy az élete veszélyben forog.

Morgane a zsebébe csúsztatta a telefont anélkül, hogy kinyomta volna. Az autó beállt a járda mellé. Miközben a férfi és a nő nyugodt léptekkel közeledett felé, Morgane görcsösen szorongatta a flakont. A kezüket nyújtották felé, mintha felvilágosítást szeretnének kérni tőle.

Az utolsó pillanatban Morgane megfordult, rájuk szegezte a flakont, és alaposan lefújta mindkettőjük arcát. Kialtozva hőköltek hátra.

Morgane a nyakába kapta a lábát, és futott, amilyen gyorsan csak tudott, szétlökdösve az iskola hosszú kerítése mentén csoportosuló diákokat. Mögötte cipőtálpak csattantak, ebből tudta, hogy a pár felocsúdott. Jobbról felzúgott egy autó motorja. A sofőr megfordult a kocsival.

Épp akkor, amikor Morgane a kapuhoz ért, az autó utolérte, az ablaka leereszkedett, mögötte egy nő felsőteste látszott.

Egy fegyver csöve csillant meg a napfényben.

– Bukjatok le! – üvöltötte Morgane a becsöngetésre váró diákoknak.

Ruganyosan előredőlt, hol jobbra lépett, hol balra ugrott, így cikázva próbálta megakadályozni, hogy a nő célba vehesse, majd átvágott az udvaron, és berohant a főépületbe.

Amint az ajtón belülrre került, hátát a falnak vetette, hogy kifújja magát. A szíve majd kiugrott a mellkasából.

– Alice! – kiáltott oda neki vidáman az egyik osztálytársa. – Jól vagy?

Morgane felemelte a fejét, mosolyt erőltetett az ajkára. Megszólt a csengő.

– Remekül – felelte. – Egy perc, és megyek én is, indulj csak el. Amint a lány eltűnt, elővette a telefonját, a füléhez emelte.

– Benn vagyok a suliban – jelentette.

A vonal másik végén Loizeau parancsnok megkönnyebbülten fel sóhajtott.

– Ne hagyj el az épületet, amíg nem hívtalak vissza! Menj be órára, Morgane, mi majd kezelésbe vesszük őket.

Morgane reszkető kézzel kinyomta a telefont. Három éven át híre-hamva nem volt az ÉKHAV-nak, már maga is kezdte azt hinni, hogy paranoiássá vált. De ahogy az édesanyja nem volt az, úgy ő sem; ma reggel bebizonyosodott, hogy a terroristák igenis a nyomában vannak.

A szemét végighordozta az iskola zöld-fehér falain.

Már ebben a megszokott környezetben sem érezte magát biztonságban.

9 óra 03

Izia

– *Most már lecsatlakoztathatsz* – szólalt meg szintetikus hangján E-Nathan.

Izia az ágyán hevert, fülében David Bowie-val, nem hallotta meg. Az éjjeliszekrényen vibrálni kezdett öreg mobilja. Gépiesen felkapta, az egyik fülhallgatóját kihúzta a füléből, felvette a telefont.

– *Iz', lecsatlakoztatnál, please?*

Izia azonnal kinyomta.

– Nem állhatok állandóan a rendelkezésedre, Nathan!

– *Tudom. De ezután semmit nem fogok már kérni.*

– Aha, szokás szerint...

– *Tényleg nem. Mostantól önálló leszek.*

Izia lepattant az ágyáról, odament a beépített szekrényhez, és kitérta az ajtaját. A legalsó polcon egy számítógép zümmögött, fölötte egy fekete doboz várakozott, jelzőfénye szaporán villogott.

– Azt akard mondani, hogy... kész?

– *Igen* – felelte a doboz.

Amíg élt, Nathan Valentin egy informatikai zseni volt. Egy Klein professzor laboratóriumából származó hibrid, aki kivételes aggyal rendelkezett. Mellesleg Izia barátja is volt – a valaha létezett ritka barátai egyike. Nathan tizennégy évesen létrehozott magának egy virtuális személyiséget, egyfajta, a saját képére alkotott mesterséges intelligenciát, amit ebbe a dobozba telepített. Épp rájött, miféle genetikai manipulációkat végeztek az embrióikon Klein professzor klinikáján, amikor egy autó közvetlenül az iskolájuk előtt elütötte. A fiú azonnal meghalt.

Baleset volt? Biztosan nem.

Az autót egy ÉKHAV aktivista vezette.

Ezután a mesterséges intelligencia folytatta azt, amit Nathan elkezdett, és figyelmeztette a veszélyre a többi hibridet, köztük Iziát. A lány emlékezetében végigpörögtek az ezt követő események.

A találkozás Morgane-nal, Timothée-val és Samuellel. A menekülés. A rettegés, hogy rájuk találnak. A klinikának, ahol valamennyien születtek, az átkutatása. A származásukat övező titkok napvilágra kerülése. Samuel árulása. Timothée halála. Aztán újra a menekülés.

Amikor eljött Saint-Malóból, Izia magával hozta a dobozt, ami Nathant tartalmazta. Pontosabban E-Nathant, ahogy a virtuális személyiséget nevezte, hogy megkülönböztesse attól az emberi lénytől, aki életében volt.

De ez nem is érdekes.

A lényeg az, hogy amint megérkezett Párizsba, az MI arra kérte, rakjon össze egy nagy teljesítményű számítógépet, amelynek az alkatrészeit a netről rendelte meg. Izia, aki amúgy ki nem állhatta az informatikát és az új kütyüket, készségesen végrehajtotta ezt a feladatot. Barkácsolni ugyanis majdnem annyira szeretett, mint amennyire kedvelte ezt az őrült Nathant. Amint rákapcsolta a számítógépre a dobozt, E-Nathan sétára indult a neten.

Néhány nappal később pedig kezdetét vette igazi együttműködésük. Izia úgy emlékszik arra a beszélgetésre, mintha csak tegnap lett volna.

„– Iz’, szükségem van rád!

– Halljuk!

– *Van egy Lucie nevű öregasszony. Beteg, a fia pedig az állapotát kihasználva aláíratott vele egy végrendeletet, amiben az áll, hogy egyedül őrá hagyja minden vagyonát, kizárva az öröklésből a többi testvért. Az öreglány azt se tudja, mit írt alá. A többi gyerekével is jól kijön, soha nem akarta volna kisémmizni őket. Ez így rohadtul igazságtalan, ugye érted?*

– Persze.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– *Figyelmeztetni szerettem volna a lányait. Az egyik valahol Ázsiában utazgat, a másik az Atlanti-óceánon vitorlázik. Nem tudom elérni őket.*

– Na bökd már ki, Nathan! Mit akarsz tőlem?

– *Lucie fia egy széfben helyezte el a végrendeletet. Én nem tudom megsemmisíteni. Viszont az útmutatásaim alapján te igen.*

– Na várj! Azt akarod, hogy sétáljak be egy bankba, adjam ki magam valaki másnak, hogy eljuthassak a széfhez, és semmisítsem meg a dokumentumot? Erről van szó?

– *Igen. Tudom, hogy ez...*

– Mikor kezdjük?”

Másnap kezdtek. És az együttműködésük azóta sem ért véget. E-Nathan önhatalmúlag igazságosztóvá léptette elő magát, és ideoda cikázott a világhálón, hogy megvédje azokat, akik nem voltak képesek megvédeni magukat. Izia pedig segédkezett neki, amikor a valós világban kellett beavatkozni.

Ahogy telt az idő, E-Nathan egyre szűkösebben érezte magát a dobozában, és az Izia által összerakott gépen. Ezért aztán fél évvel ezelőtt egy időre felfüggesztette közös ténykedésüket, és belevágott egy hatalmas tervbe: abba, hogy virtuális személyiségét rámentse a világ összes internetes szerverére, és ott eltárolja, hogy ne függjön többé a doboztól. Ezzel a gigantikus munkával végzett tehát most.

Izia megfogta a kábelt, ami a dobozt a számítógéppel összekötötte.

– Biztos vagy benne? Húzzam ki?

– *Húzd. Utána pedig kapcsolj le!*

Izia rántott egyet a kábelen, majd a kis fekete dobozra nézett, és egy pillanatra elbizonytalanodott. Aztán mégis átbillentette a kapcsolót.